

for dette Forhold. Men det er aldeles ubegribeligt, at efter alle de Slager, som ere komne til Ministeren, efter den Tid, der er hængaaet, at man da fra Ministeriets Side maa nøies med at meddele, at man ikke har rørt ved en eneste af de Sager; og det er den samme Minister, som ellers er meget ivrig for at haandhæve Retferdigheden omkring i Landet; naar blot en Mand siger et uforsigtigt Ord paa et Bærtshus, saa er Politiet strax paa Færde med Angivelser og Processer og den allerivrigste Virksomhed. Men paa dette Omraade, hvor det virkelig dreier sig om Sæbeligheden og ikke om et politisk System eller om at besjæmpe politiske Modstandere, der er der en Slaphed, som er aldeles utrolig. Det er det Indtryk, man faar, og det er et beklageligt Indtryk. Jeg vilde ønske, at den høitærede Minister vilde anvende mere Energi paa at holde Lovene her i Landet og tvinge sine Undergivne dertil, end han har anvendt, og noget mindre Energi paa at beskytte de provisoriske Foranstaltninger og paa efter min Mening at undergrave den lovlige Orden her i Landet. Nu har den høitærede Minister i Dag givet det Løfte, at det skal blive bedre i Fremtiden. Lad os se det. Men det maa vi se hurtigt. Jeg vil altsaa nu antage, at vi om kortere Tid maa være Vidne til, at al den Uorden, alt det Svineri, for at sige det med et betegnende Ord, som den høitærede Minister hidtil har holdt sin beskyttende Haand over, maa faae Ende her i Kjøbenhavn.

Jeg bad ellers om Ordet, fordi jeg ønskede at rette et Spørgsmaal til den høitærede Minister i Anledning af en anden Sag, som har været omtalt, nemlig de provisoriske Loves Betydning for Finantsloven. Den juridiske Side af Sagen, som er bleven tilstrækkelig belyst ved den Forhandling, der har fundet Sted mellem det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) og det ærede Medlem for Viborg (Klein), skal jeg ikke komme ind paa nu; Højesteretsdommens Betydning og alt det skal jeg lade ligge. Jeg tror, det er fuldstændig tilstrækkelig opklaret, saa det vilde være at spille Tiden at fortsætte dette fra min Side. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg blev noget forundret ved at høre den høitærede Ministers Bemærkning i Gaar, da Talen var om Bevillinger baade til den ene og den anden provisoriske Lov og da navnlig den provisoriske Lov om Kriminalretssafesforerne. Den høitærede Minister udtalte nemlig efter en Bemærkning om, at Loven endnu var gyldig, at den begjærede Bevilling som Følge deraf maatte opføres paa Finantsloven. Det

er mig ikke ganske klart, hvad den høitærede Justitsminister fortaar ved det. Jeg indrømmer nemlig, at da Loven efter Ministerens Opfattelse endnu er gyldig, er det hans Pligt at stille Forslag om denne Bevilling paa Finantsloven; den maa opføres paa Finantslovsforslaget. Men det sagde den høitærede Minister ikke; han gif et Skridt videre og sagde, den maa optages paa Finantsloven. Der laa deri som en Slags Udtalelse om, at den høitærede Minister ansaa det for en Pligt for Folkethinget at bevilge det her omtalte Beløb. Dersom det kun var Ministerens Mening dergjennem at udtale, at hvis Bevillingen ikke fandtes paa Finantsloven, var han uberettiget til at udgive de Penge eller ude af Stand til at modtage Finantsloven, ude af Stand til at understrive Finantsloven, saa har jeg ikke det Mindste at indvende derimod, saa vilde det være klart. Finantsloven maa indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, og der kan ikke afholdes Udgifter, som ikke kunne faas op paa Finantsloven; det er en Umulighed. Men der laa formentlig noget Mere i Ministerens Udtalelse, i det Mindste kunde der ligge noget Mere deri. Det lød fra den høitærede Ministers Side, og saaledes lød det ogsaa i de tidligere Forhandlinger, der have været førte med den høitærede Minister, som et Argument for, at det skulde være dette Things Pligt at bevilge den her omhandlede Sum, at det ikke var konstitutionelt korrekt at nægte den. Dersom det var Tilfældet, vilde jeg ønske, at den høitærede Minister vilde udtale det skarpt, at det er det, han mener. (Justitsministeren [Mellemann]: Ja, det vilde ikke være korrekt at nægte den). Den høitærede Minister mener, at det er Things konstitutionelle Pligt at bevilge den her omhandlede Sum, og at det ikke vilde være korrekt at nægte den. Men saa vil jeg anmode den høitærede Minister om at sige, hvorpaa han støtter denne Paastand. Faktum er dog dette, at formelt set er Thinget berettiget til at nægte enhver samhelst Udgift. Jeg veed ikke, at der i Grundloven findes nogen Bestemmelse, der paahyder dette Thing at nægte nogen samhelst Udgift eller paalægger dette Thing at bevilge nogen samhelst Udgift. Men jeg afventer den høitærede Ministers Udvikling deraf. Jeg vilde gjerne vide, paa hvilken Betragtning den høitærede Minister bygger denne sin Opfattelse. Jeg ønsker ikke at føre en Polemik om et i og for sig ligegyldigt Spørgsmaal, men dette Punkt er afgjøvende for hele den konstitutionelle Opfattelse, for hele den konstitutionelle Konflikt, vi staa i,